

ffe kort herom — at det igjen vrimler med de gamle Vædringsforslag; de ere stillede omtrent allesammen igjen. Det er egentlig ikke Tegn paa Smødefkommen fra Ministeriets Side. Hvis Ministeriet havde viist Smødefkommen, havde det begrændset sig saa stærkt som muligt og sagt: Dette maa vi under alle Omstændigheder have. Men alle Vædringsforslagene ere vrimlede frem igjen, og saa veed man jo — den høitærede Indenrigsminister har jo selv udtryffeligt erklæret det — at de ville blive slaaede ned for Føde og tilintetgjorte ligesom ved 2den Behandling. Hvad Interesse kan det nu have for Ministeriet at se disse stakkels smaa Forslag blive slaaede ihjel, ikke blot een Gang, men to Gange? Og den høitærede Indenrigsminister vil ikke en Gang blive staaende herved, men har sagt, at hvis de blive slaaede ihjel her, vil han stille dem i Landsstinget, saa at de atter vende tilbage hertil og blive slaaede ihjel tredie Gang. Jeg er kommet til at tænke paa, at der vistnok maa være Noget fra vore Førfædre, som er gaaet i Arv til os. Vore Førfædre kunde jo ikke tænke sig en større himmelsk Hjælpelse end at slaa hverandre ihjel og saa staa op igjen og atter slaa hverandre ihjel. Det er en lignende Hjælpelse, som Ministeriet vælger i ved idelig at se disse stakkels smaa Lovforslag, for hvilke jeg har et blødt Hjerte, blive slaaede ihjel og saa staa op igjen for atter at blive slaaede ihjel. I den Henseende tilstaaar jeg, at Thingets Flertal ikke har været saa imødefommende som Ministeriet. Vi maa nemlig huske paa, at Ministeriet indtager ganske det samme Standpunkt som Thingets Flertal, hyldeer Visnepolitikken og bringer den til Anvendelse lige overfor de Forslag, som er indkommet ved Folkethingets Initiativ, men da Thingets Flertal mærkede det, saa kom det slet ikke med flere Forslag. Det burde egentlig have undt Ministeriet den samme Tilfredsstillelse at slaa ned for Føde, men det undte man det ikke. Derimod under Ministeriets Folkethingets Flertal at hengive sig til den Lyst at slaa det ene Forslag ned efter det andet. Men naar de saa tredie Gang ere slaaede ned, hvad saa? Der er det store Spørgsmaal. Jeg skal kun begrænse mig til at udtale, at efter vor Grundlov er Lovgivningsmagten hos Kongen og Rigsdagen i Forening, og at denne Grundbestemmelse maa anvendes i Fortolkningen af alle andre Love. Naar man derfor kommer med Spørgsmaalet om provisoriske Finantslove, som Regjeringen kan udstede paa egen Haand, saa optæder Regjeringen dels i Folge egen Magtfuldkommenhed og dels som Besuld-

mægtiget af Rigsdagen. Kun derved er det, at man undgaar et Sammenløb med det Grundlag, hvorpaa Thronen hviler, nemlig at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Heraf følger, at der ikke i en provisorisk Finantslov kan optages Noget, som strider mod Rigsdagen eller en af Rigsdagens Afdelingers udtalte eller formodede Mening, og at for saa vidt to Meninger staa lige overfor hinanden, gaar det her som altid, at Keiet er stærkere end Saet. Det er den Grundfætning, som, hvis der skulde blive Tale om provisorisk Finantslov, jeg for mit Vedkommende er overbevist om, at Ministeriet vil fastholde, thi den modsatte Fremgangsmaade vilde være utilbørlig, og jeg er overbevist om, at Ministeriet ikke vil tiltræde en saadan utilbørlig Fremgangsmaade. Men selv om man skulde tænke sig det Tilfælde, at der en Gang skulde komme et Ministerium, som hylbede disse Monarkiets Grundlag undergravende Grundfætninger, maa vi huske paa, at der over Ministeriet staaer en Mand, hvem Grundlovens Bevarelse ligger særlig paa Hjerte, og at han utvivlsomt aldrig vil tillade, at der skee saadanne grove Brud paa Grundloven.

Scharling: Den ærede sidste Taler (Monrad) mente, at Regjeringen ikke havde været imødefommende, idet den havde stilleet en stor Række Vædringsforslag til 3die Behandling; han mente, at den burde have indskrænket sig til et betydeligt ringere Antal Vædringer, til det absolut Nødvendigste. Men den høitærede Indenrigsminister har netop prøvet dette med Hensyn til Postvæsenets Budget; der er jo adskillige Vædringsforslag ikke blevne gjenoptagne, og de andre ere blevne reducerede netop til det mindst Mulige, til det absolut Nødvendige, og hvad nytter det saa? Ikke det Allermindste. Jeg ser derfor ikke, der har været nogen særlig Opfordring for Regjeringen til gennemgaende at følge den Vej, som dog har viist sig ikke at føre til noget som helst Resultat. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (C. Hage) — jeg beklager ikke at se ham nærværende i Dieblisset — udtalte i Saar, at det nu var Ikkedes Regjeringen ved de til 3die Behandling stillede Vædringsforslag at bringe det dertil, at den havde forelagt en Finantslov med et Deficit. Da Mindretallet har tiltraadt og tilraader Thinget at vedtage, om just ikke bogstavelig alle Regjeringens Forslag til 3die Behandling, saa dog de allerfleste, kan jeg ikke lade det staa uimodsaagt, saa meget mere som det beror paa en aabenbar Misforstaaelse og Feiltagelse fra det